

EGY MEG NEM ÍRT ANEKDOTA

A SAPKA

Az élőszobrokat szeretem, a szoborembereket nem. Tehát az élőszobrokat, amelyek, vagy inkább: AKIK mellé oda lehet ülni, akik egyszer csak feltűnnek a sétálók között, elevenné örökült mozdulattal igazítják a kalapjukat, kártyáznak a padon, vagy elgondolkodva könyökölnek a korlátra, viharkabátjukba bújva küzdenek a széllel.

Fájdalmasak, meghittek, sokszor humorosak: a csatornából kikönyökölve lesik a járókelőket, vagy kikönyökölnek az erkélyen. Életszagúak, életnagyságban és kicsinységben tanúskodnak az emberiről. Persze, ahogy leírtam az „emberi” szót, azonnal eszembe jutott, hogy néhány élőszobor a giccset súrolja, a vitrinek nippjeit idézi – nem baj. A művészet sincs hordalék nélkül. A posztmodern annyira félt a hollywoodi vagy szocialista szentimentalizmustól, hogy az iróniát választotta védekezésül, és mint minden, ez is túlsordult. Az inga mindig kileng, most aztán jön újra a pátosz, a szoboreMBER. De a humor „él és élni akar”.

Orosz barátaim mesélték még a 80-as években, hogy valahol, „jobb, ha meg sem nevezzük, melyik” tagköztársaságban, leverték egy Lenin-szobor fejét. A hatóságok azonnal intézkedtek, másnapra nyakára szobortak egy újat.

Egy baj volt csak: a kezében már volt egy sapka.